

Tamara Đenadić

# I RAVNODUŠNOST JE UBILA MAČKU



OTVORENA KNJIGA  
Beograd, 2022.



Copyright © za ovo izdanje Otvorena knjiga

**Tamara Đenadić**

**I RAVNODUŠNOST JE UBILA  
MAČKU**



*Čoveku i Ljudima*

## Jedan superheroj viška

Osvanuo je još jedan dan. Nov, neotpakovan, neupotrebljen. Još jedna prilika da uradi nešto korisno, nešto herojski.

Zamišljeno je gledao u plafon iznad sebe dok je alarm na telefonu i dalje upozoravao da je došlo vreme da se probudi.

Dobru naviku da se budi u isto vreme svakog dana zadržao je i pored toga što nije imao jasan plan za vreme koje ima pred sobom. Disciplina je bila važna. Ona čini čula budnim, uvežbanim, spremnim.

Još malo se promeškoltio među pokrivačima, pa je polako ustao. Voleo je da bude organizovan, ali je u isto vreme uživao da sebi da oduška i prepusti se delu svog unutrašnjeg sveta, za koji disciplina nije imala ulaznicu. Sedeo je na ivici kreveta neko vreme, gledao kroz prozor i trljao kolena koja su ga svakog jutra, bez izuzetka, bolela.

Bio je lep dan, sunčan. Voleo je da se razbudi u sobi punoj svetlosti. U jesen je bilo manje, ali je Sunce i dalje dovoljno rano izlazilo i dovoljno jako grejalo, pa mu je ispunjavalo sobu senkama drveta koje se lagano ljuljalo na vetru, tu pored prozora.

Još nekoliko minuta sedeo je ne razmišljajući ni o čemu posebnom, a onda je obuo papuče i ustao. Iako je

napolju bilo sunčano, u stanu je bilo hladno. Pravo vreme i idealni uslovi da se odrade jutarnje vežbe. Pola sata bilo je sasvim dovoljno da prostruji krv, razmrda se i telo i duh.

Nakon vežbi, uvek se dugo tuširao prilično hladnom vodom, to ga je dodatno razbuđivalo. Voleo je da svaki dan započne potpuno budan i spreman.

U dobra stara vremena nije uvek imao taj luksuz da se dugo tušira ujutru, iako je u stanu u kome je živeo kupatilo bilo veliko skoro kao ceo stan u kome sada živi. U dobra stara vremena često je morao da odgovori na hitan poziv gradonačelnika, tajne službe ili predsednika u pola noći ili jako rano ujutru. To je vreme kada su teroristi i krijumčari bili najaktivniji. Nakon što bi nekog od njih uspevao da privede pred lice pravde, morao je brzo da se spremi za konferencije za štampu, prijeme, intervjuje, pa opet ništa od dugog tuširanja.

Teretana mu je takođe bila potrebna, ali je biro više ne plaća, pa zato vežba kod kuće, sa neumanjenim entuzijazmom. Pred kraj dana izađe da provežba svoju rutinu, laganijim tempom, ali ipak redovno testira svoje sposobnosti.

Spremio je doručak, četiri kuvana jaja. Proteini su mu bili potrebni da održi svoje telo u formi. On je bio Moćni Skakač, čije je telo proteine trošilo neverovatnom brzinom. Sada, doduše, manje nego ranije.

Niko mu nije oduzeo titulu ni sposobnosti, ali posla je bilo sve manje i sve ređe, pa je navikao da se odaziva na svoje civilno ime, Đorđe. Bio je sam u sobi i monolog je vodio u sebi; ipak, bilo mu je malo neprijatno što je o sebi razmišljao pod svojim superherojskim pseudonimom.

Otvorio je ormar i pogledao u pet istih uniformi. Jedna je već bila pomalo ofucana. Druge su se još uvek dobro držale, bez obzira na ozbiljan staž. Uglavnom je nosio ofucano odelo da bi ostala sačuvao kada za to dođe vreme. Danas se osećao za nijansu življe i motivisanije nego inače, pa je odlučio da obuče jedno od četiri dobra. Stajalo mu je kao saliveno, svaka ivica, svaki nabor i pregib bio je na svom mestu. Blago je odskočio od poda, tek toliko da se plašt zavijori. Iskreni osmeh prešao mu je preko lica, iako mu je ovako rano doskok bio prilično bolan.

Imao je i tri maske. Uglavnom ih nije nosio, ali je danas odlučio da pod punom opremom krene u susret danu. Izašao je napolje i duboko udahnuo prohladan, okrepljujući vazduh. Ispred zgrade u kojoj je nekada živio nalazilo se postolje sa kojeg bi svakoga dana kretao u akcije. Često bi ga, bez obzira na doba dana, čekala grupa obožavalaca koji su želeli da usnime trenutak kada prvi put tog dana skoči.

– Dobro jutro, Đorđe – dočekao ga je, kao i skoro svakog drugog jutra, komšija koji je održavao baštu ispred zgrade u kojoj je sada živio.

– Dobro jutro.

– Lep dan danas.

– Vrlo lep.

– Hoće li danas biti nekog posla? Šta kažu vaša superčula? – pitao je, kao i bezbroj puta pre toga, zadubljen u grabuljanje zemlje.

– Komšija, nemam ja takva superčula – zaustio je još nešto da kaže, ali je komšija bio prilično udubljen u svoj posao. – Onda doviđenja.

– Doviđenja, Đorđe, srećan rad! – mahnuo mu je odsutno.

Obično je voleo da popriča sa ljudima, ali je danas izbegavao da se usput previše zadržava u ćaskanju sa poznanicima i prolaznicima. Među njima je još uvek bilo i fanova, mada sve manje.

Svet je postao jedno mirno i spokojno mesto, i on je lično i predano godinama radio na tome da ga takvim napravi. Sada mu je taj isti i takav svet smetao. Bio je superheroj. Proveo je toliko godina radeći samo to i nije umeo da bude ništa osim superheroja.

U svom poslednjem angažmanu zaustavio je bombaša samoubicu koji se sa dvadeset četvoro talaca zatvorio u restoran „Kod Kapetana”. Iznenađni nalet uzbuđenja prostrujao mu je niz kičmu, ali se osećaj nije zadržao.

Stajao je, tako zamišljen, ispred zgrade na kojoj se nazirao naziv „Superherojski štab”, sada prelepljen natpisom: „Biro za nezaposlene superheroje”. To je na svaki način uništavalo bilo kakvo uzbuđenje koje je u trenucima pre toga osećao. Namrgođeno je gledao u slova, onda je samo frknuo i ušao unutra.

– Zdravo, Jovane – nije bio prvi. Jovan je već stigao. Sedeo je opušteno u fotelji čekaonice biroa.

– Zdravo, Đorđe. Oho, u punoj ratnoj opremi danas.

– Da, da, u punoj – rekao je odlučno, mada mu nije prijalo što se smeje toliko dugo.

Po navici je uzeo broj i seo pored njega u istu takvu fotelju.

– Ideš posle do parka? – pitao je Jovan dok je polako prelistavao dnevne novine i s vremena na vreme coktao izražavajući nezadovoljstvo onim što bi pročitao.



– Ako ništa ovde ne uradimo, idem – rekao je glasnije i nervoznije nego što je želeo.

– Dobro, nemoj da se ljutiš, ne mislim ništa loše – prstom je pomerio naočare bliže očima – znaš i sam.

Jovan, nekada Poručnik Nesalomivi, bio je poznat kao čovek preke naravi, brz na jeziku i gadan u borbi. Sada je sedeo zavaljen, čitao je novine, brisao naočare majicom koja je mu je bila za dva broja veća i izvinjavao se.

Poručnik Nesalomivi izgledao je prilično slomljeno, mada ne kao neko kome je to smetalo. Nekada je od njega najviše zazirao, pošto se dešavalo, ne jednom, da je odstupao od plana koji su zajednički pravili i uletao u borbu bez razmišljanja o tome šta se dešava sa njegovim saborcima. Nije voleo kad ne može da se pouzda u ljude.

Ni sada mu nije prijalo kada se nađe sa Nesalomivim nasamo, mada iz potpuno drugačijih razloga. Mogao je sa njim da priča, da provede neko vreme, ali nikada ga ne bi pozvao na večeru ili podelio s njim neku intimnu misao. Jovan nije bio loš čovek i, u svoje vreme, bio je izuzetno efikasan. Bili su kolege, poštovao je njega i njegov rad, ali mu nije prijao.

*Prokleti park.* Odmahnuo je glavom sam za sebe.

– Danas za tebe imam posebno spremljeno otvaranje, da vidiš kako šah igraju pravi majstori – nastavljao je sa svojom pričom Jovan.

Bilo mu je mučno da priča o parku, bilo je još mučnije ubeđivati se oko toga da li bi trebalo da tamo provode dane. – Da, važi. Ako ništa ovde ne bude, onda partija – rekao je što je smirenije mogao.

Jovanova opsednutost šahom i drugim društvenim igrama činila je dane na klupi u parku podnošljivim.

Ipak, nerviralo ga je što je to postalo jedino o čemu pričaju i jedino što zajedno rade. *Bar mačka na drvetu koju nema ko da skine.*

– Momci, vi ste danas posebno poranili, vidim.

– O, zdravo, Petre.

– Đorđeeee! Ti si, vidim, poranio i znaš nešto što mi ne znamo – grohotom se nasmejao i potapšao ga po ramenu.

Iako ga inače nije bilo lako pokolebati, počinjao je da se oseća sve gluplje zbog posebnog spremanja za današnji dan. – Da, izgleda da sam jedini koji i dalje nešto shvata ozbiljno! – ustao je žustro i otišao do šaltera, koji je još uvek bio zatvoren.

– E, vidiš, Đorđe, ja stalno govorim da je to tvoja najveća greška.

– Šta, nada, vera?

– Ne, ne nada. Svi mi ovde dolazimo zato što se nečemu nadamo, zar ne? – okretao se oko sebe kao da čeka podršku neke, samo njemu vidljive, publike. Za to vreme, Jovan je bio zauzet listanjem novina i nije previše obraćao pažnju na to što Petar priča. Ipak, nije ga bilo lako zaustaviti, jednom kad bi krenuo. – Zašto bismo inače ustajali svakog jutra i navlačili na sebe svoja odela – lupio se rukama po grudima, koje su iz dana u dan sve više podsećale na ženske – ako se i dalje ne nadamo? – tu je malo zastao radi dramske pauze. Onda je nastavio mnogo mirnije: – Moraš s vremena na vreme da skloniš svoje šarene naočare i pogledaš svet oko sebe bez njih. Malo će da zaboli – napravio je grimasu bola – Onda ćeš lakše da podneseš i moj smisao za humor, a i svoje mesto u svetu – seo je.